

BIULETYN INFORMACYJNY

ISSN 2300-4347

80-850 Gdańsk, ul. Rajska 6 ◆ tel. +48 58 321 84 84 ◆ gdansk.enot.pl ◆ e-mail: biuro@gdansk.enot.pl

Nr 45 - marzec 2024
WYDANIE SPECJALNE

Pomorskiej Rady Federacji Stowarzyszeń Naukowo - Technicznych NOT w Gdańsku

50 LAT

Domu Technika NOT w Gdańsku

1974 - 2024

Spis treści

Siedziby pomorskich stowarzyszeń naukowo-technicznych w latach 1947-1974.....	3
Proces budowy Domu Technika	4
Otwarcie Domu Technika	9
Wnętrza Domu Technika	10
Dom Technika współcześnie	17

W opracowaniu wykorzystano:

- Sprawozdanie Zarządu OW NOT z działalności NOT w Gdańsku w latach 1972-1976,
- Dokumentację techniczną (historia budowy i protokół odbioru) - odpis z dnia 22-02-1974 r.
- Dom Technika na Placu Heweliusza w Gdańsku - Aneta Golemska, Uniwersytet Gdański, Wydział Historyczny, Katedra Historii Sztuki (praca licencjacka obroniona w 2009 roku)
- Opinię na temat wartości architektonicznej i zabytkowej budynku Domu Technika w Gdańsku - autorstwa dra Jacka Friedricha, Uniwersytet Gdański, Instytut Historii Sztuki UG, Członka Rady Programowej Narodowego Instytutu Dziedzictwa

Nasza okładka: grafika - Paulina Orłowska na podstawie fot i fot. Archiwum własne

Opracowanie treści: Barbara Wiśniewska

Dom Technika NOT Gdańsk, Daniel Kufel, 2022

Siedziby pomorskich stowarzyszeń naukowo-technicznych w latach 1947-1974

Po II Wojnie Światowej przed kadrą inżynierską stało zadanie dźwignięcia z ruin miast, portów, stoczni, zakładów przemysłowych, odwodnienia zatopionych Żuław i odbudowy innych obiektów.

Ruch stowarzyszeniowy podlegał istotnym przemianom organizacyjnym. Wzrastała liczba członków – w końcu 1947 roku Oddział Gdański rozpoczął działalność licząc ok. 1000 członków. W końcu 1948 roku gdańskie środowisko techniczne liczyło już 1230 członków, zrzeszonych w 9 stowarzyszeniach.

Począwszy od 1948 roku, pierwsza siedziba Oddziału NOT w Gdańsku znajdowała się w Gdańsku Wrzeszczu przy Al. Wojska Polskiego 17. Były to dwa skromne pokoje oraz dodatkowe pomieszczenia, znajdujące się na Politechnice Gdańskiej. Dwa lata później, w roku 1950, NOT przeniósł się do budynku Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku, gdzie otrzymał 3 pokoje, następnie w roku 1954 do Wrzeszcza na ul. Pniewskiego 14, gdzie dysponował już 4-pokojowym lokalem.

W roku 1957 uległa zmianie struktura organizacyjna Naczelnej Organizacji Technicznej w Polsce – powołano wojewódzkie komitety porozumiewawcze, które przyjęły rolę federacji stowarzyszeń naukowo-technicznych. W Gdańsku był to Wojewódzki Komitet Porozumiewawczy NOT (WKP), który działał w latach 1957 – 1966. Przewodniczącymi Komitetu w trzech pierwszych 3-letnich kadencjach byli kolejno: inż. Zdzisław Ćwiek, inż. Karol Zieliński oraz prof. dr inż. Jerzy Doerffer.

Już w roku 1960 rozpoczęto starania o wybudowanie siedziby i w tym celu powołano Komitet Budowy Domu Technika, natomiast w 1963 roku, z chwilą objęcia stanowiska przewodniczącego NOT w Gdańsku przez prof. dr inż. Jerzego Doerffera, wszelkie kroki mające na celu wybudowanie siedziby Domu Technika przybrały realne kształty.

Początkowo uzyskano zgodę władz miasta na jego lokalizację przy Targu Węglowym, planując, że prace zostaną ukończone do 1965, budynek zaś (trzy- lub czteropiętrowy) będzie architektonicznie dopasowany do gmachu Teatru Wybrzeże.

W roku 1965 Rada Główna NOT podjęła uchwałę o przemianowaniu WKP NOT na Wojewódzkie Oddziały NOT. Rosło znaczenie organizacji NOT na Wybrzeżu, a co za tym idzie - wzrastało zapotrzebowanie na miejsce, które pozwoliłoby na prowadzenie rozszerzającej się działalności - poszczególne etapy lat 1966-1976 cechowały się stałym wzrostem działalności organizacyjnej i merytorycznej, a główne kierunki działania wyznaczał program rozwoju gospodarki narodowej w zakresie techniki.

W tym czasie Oddział Gdański NOT liczył już około 8 000 członków, zrzeszonych w ok. 300 kołach zakładowych. Siedzibą Oddziału był lokal, znajdujący się przy ul. Wały Jagiellońskie 38, będący wówczas własnością Wojewódzkiego Komitetu PZPR. Mimo otrzymanych do dyspozycji sześciu pokoi, dwóch sal konferencyjnych i Klubu Technika z zapleczem gastronomicznym, również i ta siedziba nie spełniała oczekiwań. Jak wspomina inż. Włodzimierz Gliński, Sekretarz gdańskiego NOT w latach 1968-1972, pomieszczenia oddane do dyspozycji obejmowały około 600-700 m², był to łącznik stołówki oraz część dobudowana od ulicy. W tym czasie na stałe zatrudnione było około 20 osób.

Trwały wówczas rozmowy dotyczące budowy Domów Technika w całej Polsce, szczególnie tam, gdzie prężnie działały ośrodki inżynierskiej myśli technicznej, jak np. w Łodzi, Katowicach czy Bydgoszczy, jednak polityczny trend zorientowany był na rozwój budownictwa mieszkaniowego i przemysłu. Problem nie tkwił w braku środków, a raczej w braku tzw. limitów inwestycyjnych.

Po licznych staraniach i rozmowach z lokalnymi władzami uzyskano odpowiednią zgodę na realizację tej inwestycji w śródmieściu Gdańska, przy placu Heweliusza, zgodnie z uchwalonym w 1963 planem zagospodarowania rejonu między ulicami Rajską, Gnilną, Łagiewniki a Kanalem Raduni. Teren ten po wojnie nie został w żaden sposób zagospodarowany, doskonale nadawał się na planowane centrum szkoleniowo-kulturalne i usługowo-administracyjne.

Proces budowy Domu Technika

Wymogi dla obiektu opracowane zostały przez Zespół Koordynacji Działalności Gospodarczej NOT w Warszawie. W 1964 roku opracowane zostały założenia projektowe, zatwierdzone przez Zarząd Główny NOT, a już w 1965 roku, na zlecenie NOT, Stowarzyszenie Architektów Rzeczypospolitej Polskiej rozpiisało konkurs na projekt wstępny Domu Technika.

Spośród czterech zespołów, które wzięły udział w zamkniętym konkursie, zwycięskim okazał się projekt gdańskiej siedziby Naczelnej Organizacji Technicznej autorstwa Szczepana Bauma, Zbigniewa Budzyńskiego i Danuty Olędzkiej.

Projekt nie został zrealizowany w całości, bowiem powstał sam budynek, bez autorskiej koncepcji jego otoczenia, jednak jest bardzo ciekawym przykładem nowoczesnej parafrazy elementów charakterystycznych dla architektury Gdańska.

Po szeregu narad, uzgodnień i konsultacji projekt wstępny został zatwierdzony przez Zarząd Główny NOT 4 marca 1968 roku. Koszt inwestycji ustalono na 33 000 000 złotych. Miastoprojekt zakończył prace nad projektem technicznym w marcu 1969 roku.

Finansowanie inwestycji umożliwiło konsorcjum, złożone z następujących podmiotów:

- Naczelna Organizacja Techniczna - udział 53,2%
- Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej - udział 17,9%
- Gdańskie Zjednoczenie Budownictwa - udział 5,9%
- Polskie Linie Oceaniczne - 5,5%
- Zjednoczenie Morskich Stoczní Remontowych - 5,9%
- Zjednoczenie Portów Morskich - 6,1%
- Zjednoczenie Przemysłu Okrętowego - udział 5,5%

Tablica upamiętniająca fundatorów budynku, wmurowana po zakończeniu budowy

Pawilon Motoszbytu przy ul. Rajskiej, w miejscu między innymi późniejszego Domu Technika, lata 60. XX wieku, widok od obecnego Skweru Heweliusza, w tle bloki przy ul. Heweliusza, źródło: gdansk.gedanopedia.pl

Budowę rozpoczęto z niewielkim opóźnieniem w stosunku do planów, 7 sierpnia 1970 roku.

Gdański NOT nadal zajmował pomieszczenia przy ul. Wały Jagiellońskie. Ówczesny Sekretarz wspomina, jak w trakcie wydarzeń grudnia '70 pracownicy NOT ewakuowali się z budynku - w trakcie zamieszek, niejako pod gradem kamieni, z białą flagą, opuścili budynek ówczesnego Komitetu Wojewódzkiego. Zniszczeniu uległy dokumenty oraz wyposażenie pomieszczeń, również w urzędzenia.

Po słynnym pożarze w 1970 roku Oddział przeniósł się do budynku Towarzystwa Ekonomicznego przy ul. Długi Targ, gdzie funkcjonował do ukończenia budowy Domu Technika w 1974r.

Planowana inwestycja miała w założeniach trwać 36 miesięcy, jednak po rozpoczęciu budowy cykl realizacji obliczono na 43 miesiące.

Generalnym wykonawcą było Gdańskie Przedsiębiorstwo Robót Miejskich, zaś z ramienia NOT inwestycję prowadziła Okręgowa Dyrekcja Inwestycji Miejskich.

Podwykonawcami poszczególnych etapów na budowie były:

- Gdańskie Przedsiębiorstwo Instalacji Sanitarnych,
- Gdańskie Przedsiębiorstwo Instalacji Elektrycznych,
- Gdańskie Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych,
- Gdańskie Przedsiębiorstwo Robót Elewacyjnych,
- Fabryka Mebli Okrętowych w Starogardzie,
- Szydlowieckie Zakłady Kamienia Budowlanego,
- Gdańskie Przedsiębiorstwo Robót Telekomunikacyjnych,
- Stocznia im. Komuny Paryskiej w Gdyni,
- Wytwórnia Ceramiki Zabytkowej w Kadynach,
- Przedsiębiorstwo REKLAMA w Gdańsku,
- Miejskie Przedsiębiorstwo Budowy i Konserwacji Terenów Zieleni.

Z dniem 1 stycznia 1972 obowiązki inwestora przejął Oddział Wojewódzki NOT. Nad całością prac nadzór sprawowało Prezydium Oddziału, na którego czele stał Przewodniczący, prof. Jerzy Doerffer i Sekretarz Tadeusz Tarnawski.

W toku budowy rosły trudności związane z wykonawstwem poszczególnych robót, począwszy od kłopotu ze zdobyciem zaprojektowanych materiałów, aż po brak możliwości zachowania terminów zakończenia kolejnych etapów prowadzonych prac. Znacząco wzrosły koszty budowy, z kwoty 30,4 mln do 43,9 mln, zaś koszt uzbrojenia i urządzenia Placu Heweliusza z kwoty 2,7 mln do 3,4 mln. Realizacja budowy została opóźniona o 7 miesięcy. Występowały zahamowania, kolizje, konieczność dokonywania uzupełnień, zaś największe obawy budził nacisk władz państwowych i wojewódzkich na nasilenie tempa w budownictwie mieszkaniowym - tu poniosły znaczny wysiłek organizacyjny zarówno Komisja Budowy Domu Technika jak i Prezydium OW NOT, by budowa Domu Technika, jako mniej ważna, nie została w ogóle wstrzymana.

Ostatecznie, roboty zasadnicze wewnątrz Domu Technika zakończyły się 11 lutego 1974 r.

Mimo pewnych niedoróbek, budynek został odebrany i przekazany do eksploatacji 22 lutego 1974 r. Komisja odbiorowa liczyła 32 członków, przedstawiciele Zarządu Głównego NOT, OW NOT w Gdańsku, generalnego wykonawcy, podwykonawców, inspektorów nadzoru, przedstawiciela Biura Projektowego a nawet prasy.

Jak wskazuje w swojej opinii dr Jacek Friedrich:

„Monumentalny gmach został wybudowany w konstrukcji żelbetowej, przy użyciu cegły jako materiału licującego. Dominujące w opracowaniu elewacji podziały horyzontalne zostały zrównoważone dwoma wyrazistymi akcentami wertykalnymi w postaci usytuowanych od strony północnej przeszklonych klatek schodowych wydatnie występujących przed lico budynku. Bogaty wystrój zyskały wnętrza, których głównym elementem plastycznym stały się opracowane przez Andrzeja Trzaskę wielkoformatowe prace ceramiczne.

Powstały w ten sposób obiekt reprezentował od początku bardzo wysoką klasę architektoniczną, stając się ważnym wydarzeniem na skalę ogólnopolską. Wkrótce po zakończeniu budowy został opublikowany w najważniejszym czasopiśmie branżowym „Architektura”.

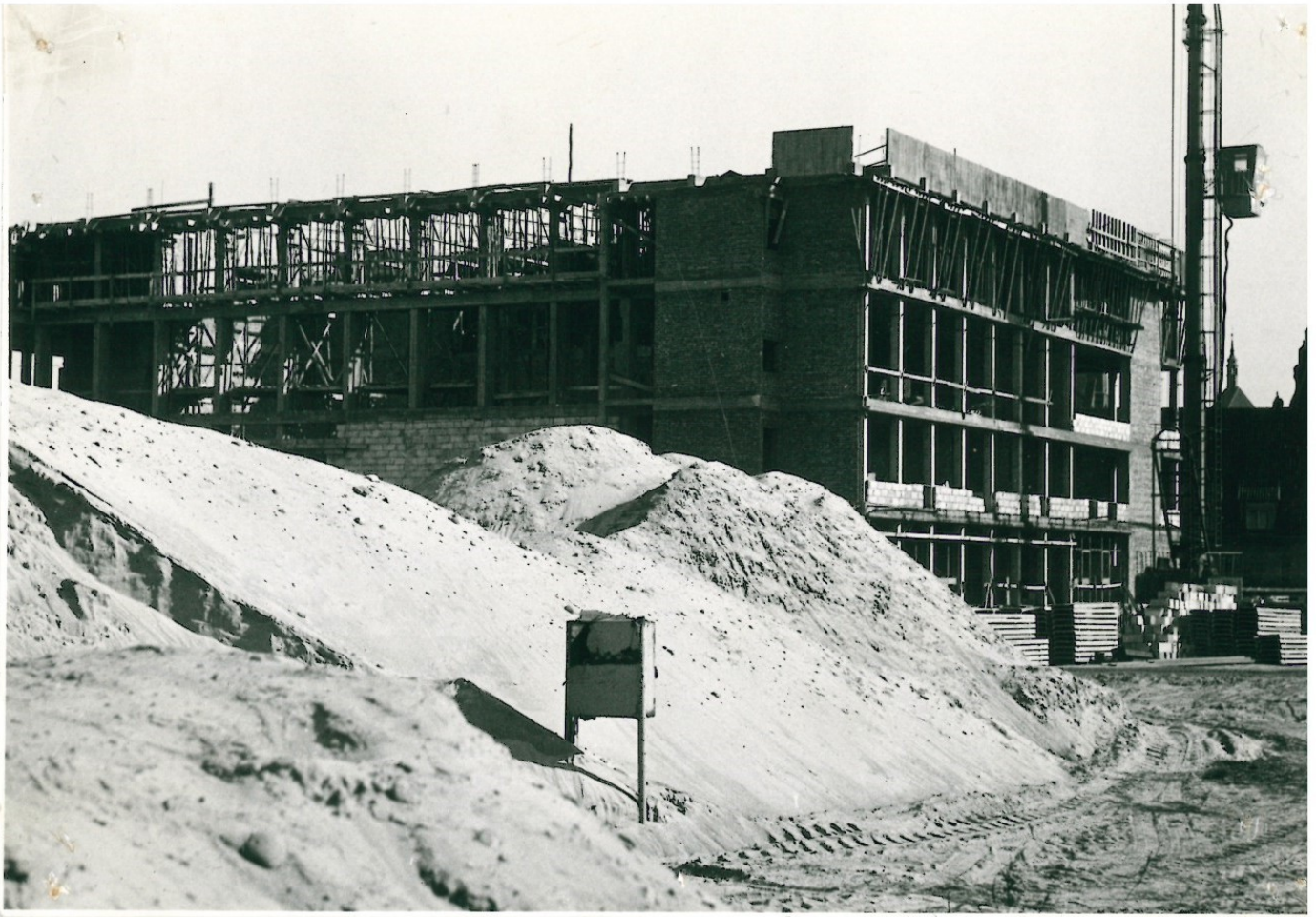
Zyskał także miano najładniejszego budynku w Polsce roku 1974.”

Dalej dr Jacek Friedrich wskazuje, że: „Budynek stanowi na gruncie gdańskim, a bardzo rzadki na tle ogólnopolskim, przykład estetyki brutalistycznej, która zyskała wielkie znaczenie w architekturze zachodniej lat 50. i 60. i lat 70. W gdańskim budynku odnaleźć można cały szereg elementów charakterystycznych dla tego nurtu. Masywna, blokowa bryła, dominacja podziałów horyzontalnych, ekspresja żelbetowej konstrukcji, niczym niemaskowane wsporniki, surowa nieglazurowana cegła, użycie we wnętrzach elementarnych materiałów takich jak: drewno, metal, czy ceramika w naturalnym kolorze - wszystkie te cechy gdańskiego projektu wiążą go z architektonicznym brutalizmem.

Po drugie, zastosowanie kontrastu ciemnej cegły i jasnego materiału konstrukcyjnego, jakim jest w tym wypadku beton, budzi skojarzenia z estetycznymi pryncypiami architektury dawnego Gdańska, gdzie kluczową rolę odgrywał również kontrast ciemnej cegły i jasnego kamienia.

Dzięki temu projekt Bauma - pomimo swej zdecydowanie nowoczesnej formy - świetnie wpisał się w zabytkowe otoczenie, w którym dominują monumentalne ceglane gmachy Wielkiego Młyna, Kościoła św. Katarzyny i Kościoła św. Brygidy. (...)

Budynek ma też wysoką wartość zabytkową. Po pierwsze, ze względu na to, że stanowi czołową w skali ogólnopolskiej realizację nurtów (...) brutalizmu i kontekstualizmu. Po drugie - ze względu na wysokiej rangi opracowanie wnętrza, zwłaszcza na bardzo cenny zespół ceramiki dekoracyjnej autorstwa Andrzeja Trzaski, jednego z czołowych reprezentantów tej dziedziny artystycznej. Po trzecie - ze względu na stosunkowo kompletny stan zachowania obiektu, co jest bardzo rzadkie w przypadku architektury nowoczesnej, która w ostatnich latach jest w Polsce systematycznie dewastowana.”

Budowa Domu Technika, 1971; fot.: ze zbiorów M. Murczkiewicza

Budowa Domu Technika, 1973; Marek Kaliszczak, fot.: <https://sopot.fotopolska.eu/>

Budowa Domu Technika, 1973; fot.: Marian Niemierkiewicz,
otrzymane dzięki uprzejmości córki Danuty Smugalla

Dom Technika, fot.: ze zbiorów M. Murczkiewicza

Otwarcie Domu Technika

Oficjalnego otwarcia Domu Technika dokonano 30 marca 1974 roku.

W przeciągu jednego miesiąca, niemal nadludzkim wysiłkiem, udało się urządzić i przygotować budynek do objęcia przez biura NOT oraz Stowarzyszenia Naukowo-Techniczne!

W uroczystości uczestniczyli przedstawiciele władz lokalnych i państwowych. W uznaniu zasług położonych dla ruchu stowarzyszeniowego na ziemi gdańskiej, udzielana pomoc przed i w trakcie budowy Domu Technika, wręczono złote odznaki honorowe NOT Wojewodzie Gdańskiemu oraz I Sekretarzowi KW PZPR.

Prezydium WRN w Gdańsku wręczyło OW NOT w Gdańsku odznakę honorową „Zasłużonym Ziemi Gdańskiej” w uznaniu zasług i wybitnego wkładu w rozwój gospodarki, nauki i nowoczesnej myśli technicznej.

Zaproszeni goście otrzymali specjalnie na tę okazję wybity medal, upamiętniający fakt otwarcia Domu Technika.

Z tej samej okazji wybito miniatury tablicy pamiątkowej, upamiętniające otwarcie Domu Technika oraz jego fundatorów.

Fot.: BW

Wnętrza Domu Technika

Domy Technika budowane po wojnie z założenia miały być obiektami nowoczesnymi, o nieco ascetycznej formie i bardzo funkcjonalne. Miały być wizytówką środowisk technicznych. Gdański Dom Technika reprezentuje typowe dla modernizmu prostopadłościenne formy, pozbawione rzeźbiarskich dekoracji. Dominującym budulcem Domu Technika są cegła i beton.

W 1974 roku zespół projektowy gdańskiego Domu Technika otrzymał nagrodę Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w kategorii budownictwa ogólnego, ze szczególnym wyróżnieniem architektury wnętrz. Opracowanie plastyczne wnętrz zostało zaprojektowane w gdańskiej Pracowni Sztuk Plastycznych.

Zakończenie budowy w 1974 roku stworzyło warunki do rozwinięcia wszechstronnej działalności statutowej i gospodarczej, a także kulturalnej OW NOT i SNT na rzecz członków organizacji i społeczeństwa gdańskiego.

Niemal od początku funkcjonowania budynku odbywały się tu największe spotkania - umożliwiała to przygotowana infrastruktura: budynek ma 5 kondygnacji, a jego kubatura wynosi 33 460 m³. Powierzchnia użytkowa to aż 7 104 m². Część budynku przeznaczona została na uruchomianą przez Dom Książki Księgarnię Naukowo-Techniczną, która zajmowała blisko 600 m² na dwóch poziomach i oferowała najnowsze pozycje wydawnicze krajowe i zagraniczne.

Księgarnia Techniczno-Naukowa w Domu Technika, 1975; fot.: gdansk.gedanopedia.pl

Hol na parterze Domu Technika; fot.: archiwum własne

Niewątpliwym atutem budynku od początku była sala amfiteatralna na 400-500 osób, wraz z projektornią oraz pomieszczeniami dla tłumaczy, rozbudowane zaplecze gastronomiczne, oraz prosty układ pomieszczeń konferencyjnych, pozwalający na dowolną aranżację dzięki ruchomym drewnianym kotarom, umożliwiającym zwiększanie lub zmniejszanie powierzchni sal.

Koncepcja wykończenia wnętrza zaprojektowana została w oparciu o zastosowanie materiałów o surowej i naturalnej fakturze, takich, jak drewno i cegła. Wzbogacenie tej struktury o materiały ceramiczne spowodowało powstanie niebanalnego wnętrza, szalenie intrygującego i zapadającego w pamięć.

Wszystkie meble w Domu Technika zostały zaprojektowane i wykonane w Fabryce Mebli Okrętowych w Starogardzie Gdańskim. Cechowała je prosta, oszczędna forma.

Większość pomieszczeń miała jednolity standard wykończenia wnętrza: dębowy parkiet na podłogach, tynkowane ściany pomalowane farbą emulsyjną.

W sali amfiteatralnej również wykonano dębowy parkiet, natomiast ściany zostały w całości wyłożone drewnianą boazerią w kształcie prostokątów. Sala posiadała scenę, która wyłożona była włóknem w kolorze ciemnego brązu oraz kotarę autorstwa Jerzego Zabłockiego, wykonaną z tkaniny i wyszywaną motywami różnokolorowych elementów fauny i flory.

Całość wieńczył podwieszany sufit, na wyposażeniu były czarne, obite skajem krzesła na czarnych metalowych stelażach.

Zdjęcia na kolejnej stronie - sala konferencyjno-teatralna, fot.: archiwum własne

Bar na parterze połączony schodami z kawiarnią na piętrze, odznaczał się nieco od dominującego w budynku stylu, nawiązującego do brutalizmu. Podłogi wykonano ze sztucznego marmuru, w dwóch odcieniach szarości. Otynkowane ściany pomalowane były na kolor ciemnoniebieski. Sufit baru wykonano z plastikowych kasetonów w kształcie odwróconej piramidy, a pomiędzy kasetonami znajdowały się różnokolorowe żarówki. Ściana naprzeciwko schodów wyłożona była prostokątnymi płytkami ceramicznymi, tworzącymi nieregularny wzór. Meble wykonano z drewna, obicia z czarnego skaju.

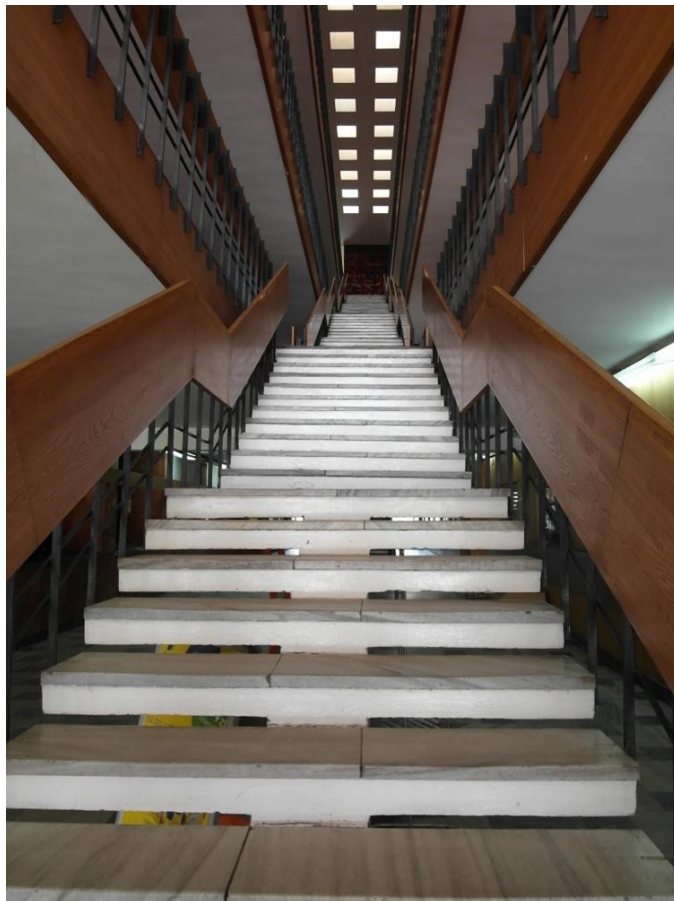
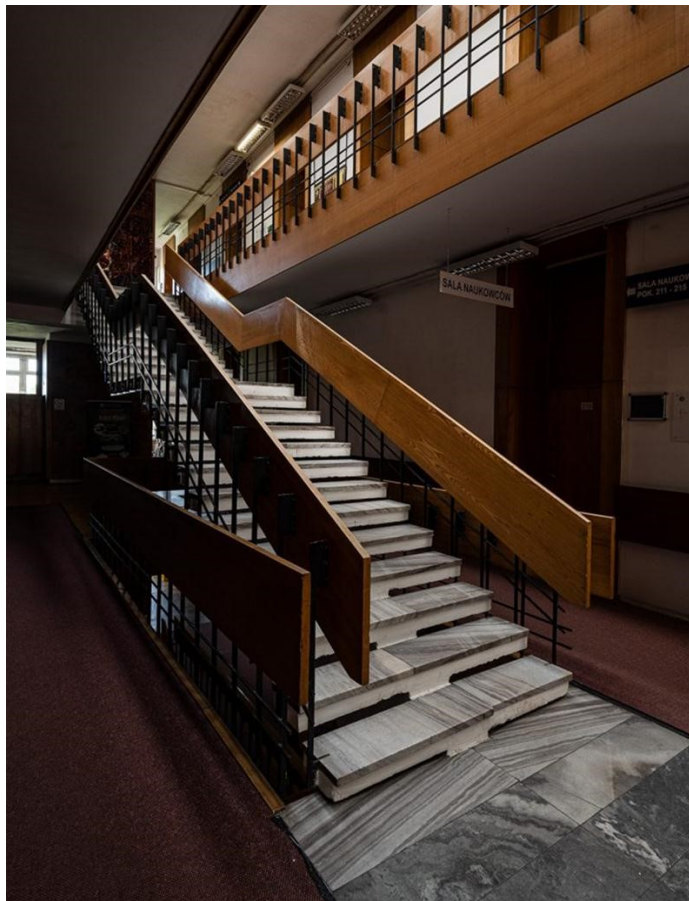

W kawiarni zastosowano ciemnoniebieską wykładzinę, otynkowane ściany pomalowane były na biało. Sufit zdołała drewniana boazeria z prostokątnych paneli - tu również zastosowano kolorowe żarówki. Dwie ściany oraz lico lady były wyłożone białą ceramiką. Niezachowane dziś mozaiki autorstwa Janiny Palińskiej znajdowały się w barze i kawiarni.

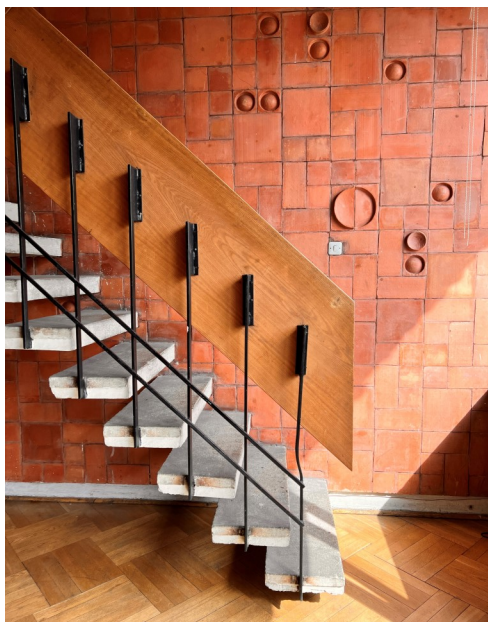
Powyżej: bar na parterze, kawiarnia, dziś Sala Konferencyjna; fot.: ze zbiorów M. Murczkiewicza

Na szczególną uwagę zasługuje wyjątkowy hol ze schodami, prowadzącymi pośrodku budynku w jednej linii z parteru, na najwyższą kondygnację. Schody wyłożone zostały kamieniem, natomiast drewniane poręcze umocowano na metalowych, czarnych wspornikach. Ich zwieńczeniem jest mozaika wykonana ze szklonej ceramiki, autorstwa Józefa Koniecznego. Ułożona w siedem rzędów, przedstawia motywy fal morskich.

Schody w budynku - fot.: po lewej stronie: M.M. Czarnecki, po prawej H. Paszkowski

Na każdym piętrze jedna ze ścian wykonana została z ceramiki w naturalnej barwie. Ceramika zaprojektowana przez Andrzeja Trzaskę ułożona została w prosty, geometryczny wzór: w przeplatających się rzędach ułożone są ćwierć koła, oraz koła większe i mniejsze. Tym samym wzorem zdobiony jest szyb windy—za wyjątkiem najwyższej kondygnacji, gdzie zwieńczeniem jest ceramiczna, szkliona mozaika.

Po lewej stronie: schody do maszynowni dźwigu,

Po prawej stronie: mozaika ceramiczna na szybie dźwigu

fot.: A. Domaszewicz

Ceramika na ścianie i ceramika wieńcząca schody, fot.: M.M. Czarniecki

Sale konferencyjne przygotowane zostały w podobnym stylu. Dominował prosty wystrój, w założeniu sprzyjający twórczej pracy.

Sala prezydencka
fot.: ze zbiorów
M. Murczkiewicza

Spotkanie w jednej z sal konferencyjnych, fot.: ze zbiorów M. Murczkiewicza

Gabinet przy Sali Pezydialnej, fot.: ze zbiorów M. Murczkiewicza

Dom Technika współcześnie

Dziś Dom Technika funkcjonuje w uwspółcześnionej formie. Sala konferencyjno - widowiskowa przemianowana została na Salę Teatralną, i w odświeżonej odsłonie realizuje działalność pod marką Scena Teatralna NOT.

Na deskach Sceny występują znane i lubiane teatry, kabarety, młodzieżowe trupy teatralne, orkiestry, realizowane są konferencje o zasięgu wojewódzkim i ogólnopolskim.

Wszystkie sale konferencyjne mają odświeżone, uwspółcześnione wnętrza, zgodne z wymaganiami naszych klientów. Sale zyskały również nowe nazwy - w miejsce Sali A, B, C, D i kolejnych, dziś zapraszamy do Sali Inżynierów, Sali Specjalistów, Sali Techników, Ekspertów, Naukowców, Konstruktorów. Wewnątrz budynku umieszczone zostały jednolite, czytelne tablice nawigacyjne i informacyjne.

W budynku realizowane są w systemie ciągłym działania modernizacyjne, m.in.: wymiana infrastruktury technicznej, modernizacja istniejących instalacji - w przeciągu ostatnich lat nastąpiła wymiana blisko 110 okien.

Dokonano wymiany napisu na dachu budynku, zlikwidowano banery i kasety reklamowe na elewacji, zainstalowano zgodne z obowiązującą uchwałą krajobrazową neony informujące o podmiotach, mających swoją siedzibę w Domu Technika.

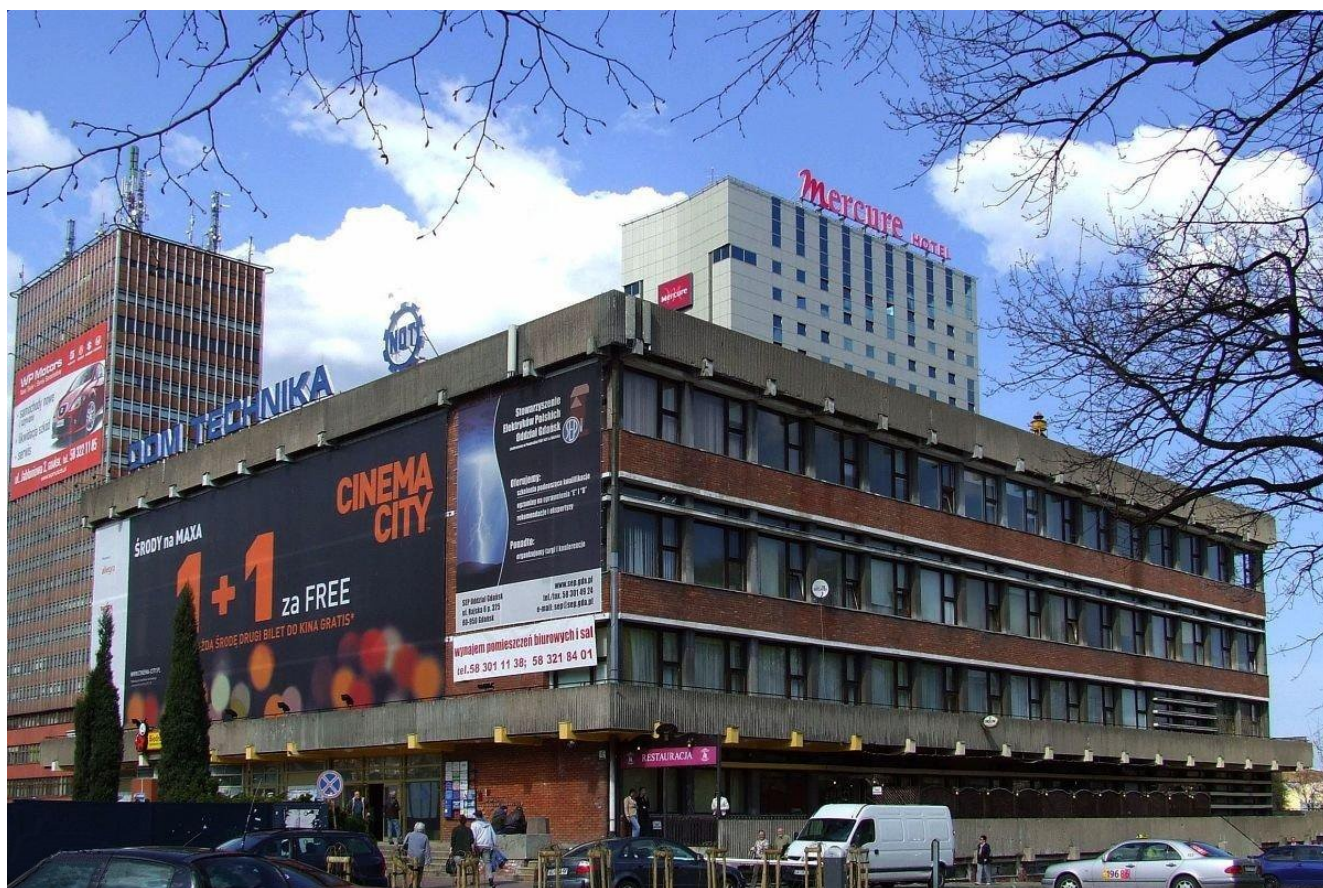
W ostatnim czasie wymienione zostały płytki schodowe a następnie drzwi wejściowe. Regularnie dokonywana jest modernizacja oświetlenia.

Wszystkie działania prowadzone są z maksymalnie możliwym poszanowaniem wyjątkowości wnętrza Domu Technika - niekiedy nie jest możliwe zachowanie stanu wnętrza w niezmienionej formie, jak choćby podczas realizacji projektu zabezpieczeń przeciwpożarowych, gdzie obowiązujące przepisy zmuszają nas do podejmowania trudnych decyzji i rezygnacji z elementów wystroju, które nie spełniają dzisiejszych norm.

Nasze otoczenie zmienia się i pięknieje - nie musimy borykać się już z niesławną „dziurą wstydu” przed budynkiem. Elewacja została odsłonięta, a w planach jeszcze mnóstwo prac by Dom Technika piękniał i był nowoczesnym, prężnie działającym ośrodkiem pomorskiej myśli technicznej.

Elewacja Domu Technika, lipiec 2014, fot.: archiwum własne

Elewacja Domu technika, kwiecień 2013 r.; Yanek/fotopolska.eu; pl. wikipedia.org

Elewacja Domu Technika , czerwiec 2013; fot.: archiwum własne

Montaż zmodernizowanego napisu na dachu budynku, kwiecień 2016,
fot.: Ł. Zieliński

Elewacja Domu Technika, sierpień 2020;
fot.: B. Wiśniewska

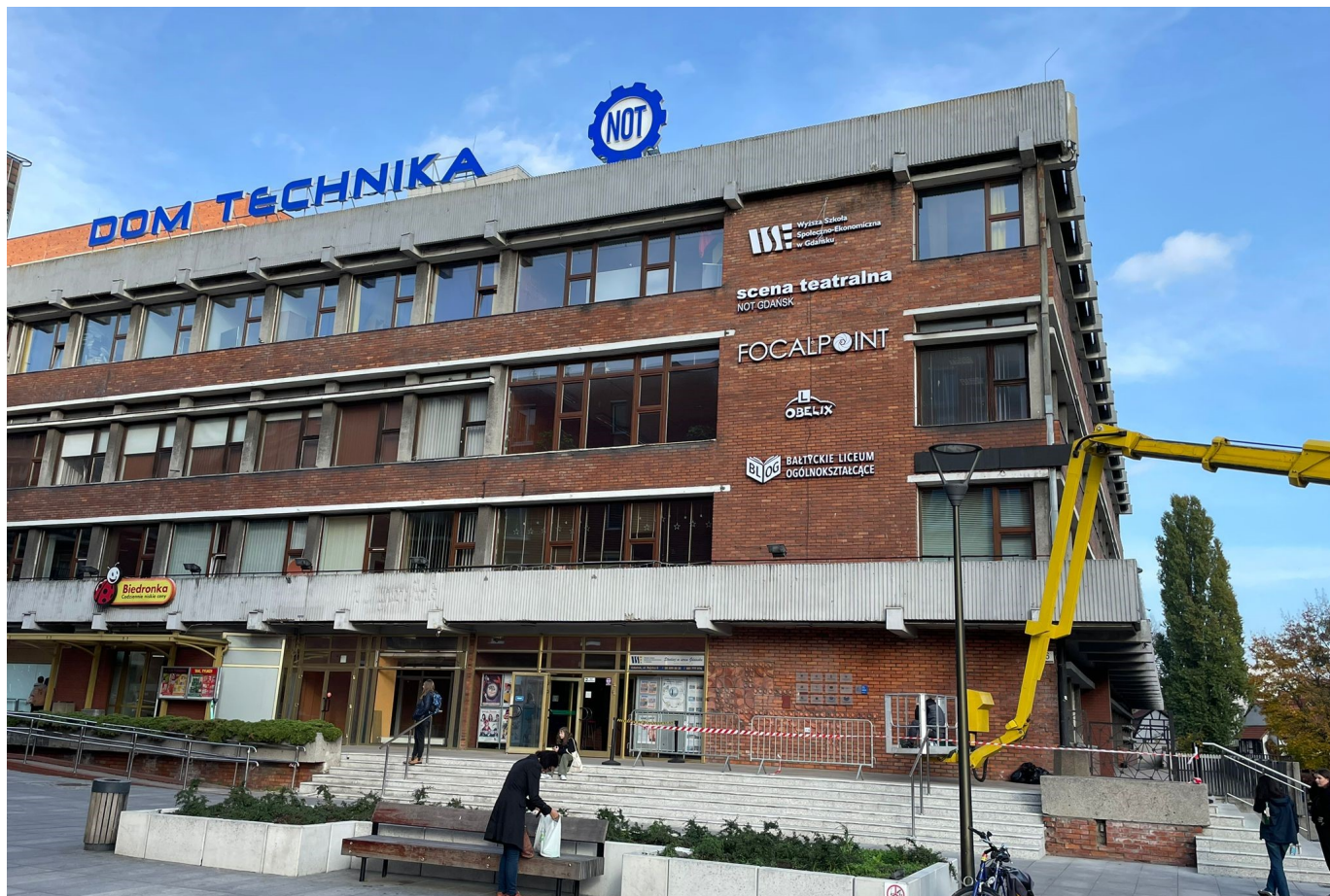
Współczesne
sale konferencyjne,
fot.: archiwum własne

Sala Teatralna - stan obecny, powyżej scena, poniżej widownia; fot.: archiwum własne

Montaż szyldów na elewacji, październik 2022, fot. Ł. Zieliński

Budynek nocą, listopad 2022, fot. B. Wiśniewska

Dom Technika - stan obecny, marzec 2024, fot. B. Wiśniewska

Jubileuszowe logo Pomorskiej Rady FSNT NOT w Gdańsku w 50- lecie od otwarcia Domu Technika NOT w Gdańsku (2024)

Dom Technika, październik 2023, fot.: A. Domaszewicz

BIULETYN INFORMACYJNY POMORSKIEJ RADY FSNT NOT W GDAŃSKU

Redakcja: mgr Waldemar Cezary Zieliński, mgr inż. Paulina Orłowska, mgr Barbara Wiśniewska

Kontakt z Zarządem i Biurem Pomorskiej Rady:

Gdańsk, ul. Rajska 6; tel. +48 58 321 84 84; e-mail: biuro@gdansk.enot.pl, gdansk.enot.pl

Opinie zawarte w artykułach przedstawiają poglądy autorów. Pomorska Rada nie ponosi za nie odpowiedzialności.